

298

Landbrugsministeriet. København, den 23. Februar 1929.

J. L. Journ. 192 Nr. 5574.

Fra Foreningen „De danske Mergelbaner“ har Ministeriet modtaget et Andragende om, at der af Statskassen maa blive tilstaaet følgende Laan, nemlig:

220 000 Kr. til Taars og Omegns Mergelselskab,	
200 000 Kr. til Øst Hadsherreds	— og
150 000 Kr. til Nordvestvensyssels	—

Da det paagældende Andragende er anbefalet af Det danske Hedeselskab og de paagældende Selskaber ikke ad anden Vej paa rimelige Vilkaar kan erholde de omhandlede Laan, skal jeg anmode det ærede Finansudvalg om til 3die Behandling i Folketinget af Forslag til Finanslov for Finansaaret 1929—30 paa mine Vegne at ville stille følgende Ændringsforslag:

Til § 26 II. D. nyt Nr.

Rentebærende Laan til tre Mergelselskaber til Gennemførelse af Mergelarbejdet 570 000 Kr.

Laanene forrentes med Nationalbankens Diskonto til enhver Tid og afdrages i 10 Aar med $\frac{1}{10}$ aarlig.

TH. MADSEN-MYGDAL.

J. Wilcke.

Til Folketingets Finansudvalg

299

Finansministeriet. København, den 11. December 1928.

Journ. Nr. A. 2618/28.

Det har allerede i længere Tid oftere vist sig formaalistjenukt, om Administrationen havde en vis Adgang til ved Inddrivelse af Statskassens (Stats-Laanefondens) Pantefordringer at kunne affinde sig med Debitor uden Afholdelse af Tvangsauktion over Pantet. Selv om Konstatering og Afskrivning af Tab paa en ved Pant sikret Fordring almindeligvis først bør finde Sted efter forsøgt Tvangsfyldestgørelse — saaledes som ogsaa forudsat i Tekstanmærkninger til Finanslovens § 26 Nr. 2 ad I. B. og § 26 Særlige Fonds Nr. 1 ad A. —, ligger Forholdene dog ofte saaledes, at det kan forudses, at Tvangsforfølgning enten slet ikke eller dog kun i ringe Grad vil kunne udbringe Dækning for Fordringen, medens der paa den anden Side kan vise sig Mulighed for ved en Ordning i Mindelighed at forskaffe Statskassen (Stats-Laanefonden) en relativ god Fyldestgørelse for dens Krav.

En Gennemtvungelse af Tvangssalg i saadanne Tilfælde, hvor den indrømmede Pantesikkerhed paa Forhaand maa anses for at være uden eller dog af tvivlsom Værdi, vil derhos ikke alene medføre hel eller delvis Eksstinktion af Pantefordringer, men desuden paaføre Statskassen (Stats-Laanefonden) ret betydelige Omkostninger, der erfaringsmæssigt næsten aldrig kan faas erstattet, samt — i Tilfælde af Pantets Overtagelse paa Auktionen — yderligere en Risiko med Hensyn til Drifts- og Konjunkturtab, som ikke paa Forhaand lader sig overskue. En Adgang for Administrationen til ligesom andre Panthavere at kunne vælge det mindre, men overskuelige Tab fremfor at risikere et ubestemt Tab ved Tvangsforfølgning vilde derfor ofte utvivlsomt være i Statskassens (Stats-Laanefondens) Interesse.

Hertil kan endnu føjes, at Pantets virkelige Omsætningsværdi ikke altid vil kunne udbringes paa Tvangsauktion, idet der paa en saadan oftest kun bydes af de interesserede Panthavere, medens der omvendt altid gennem Erklæringer fra de kommunale Raad, Husmandsbrugskommissionerne, Politimestrene og andre